

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A. D., narozený X, toho času pobýtem v ČR Zařízení pro zajištění
cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 9. 11. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2025, č. j.
OAM-1017/BA-BA07-ZA03-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31. 10. 2025, č. j. OAM-1017/BA-BA07-ZA03-2025 byla žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), neboť žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvedl pouze ekonomické důvody.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby vytýkal žalobce žalovanému nedostatečně zjištěný skutkový stav, kdy žalovaný neprovedl úplné zjištění skutečností rozhodných pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Zejména nezohlednil osobní situaci žalobce, jeho dlouhodobé odloučení od vlasti, ani aktuální politickou a ekonomickou situaci v Moldavsku. Dále žalobce namítal porušení zásady individuálního posouzení, kdy žalovaný vyhodnotil žádost pouze podle obecných kritérií, aniž by individuálně posoudil osobní důvody, které vedly žalobce k odchodu z Moldavska. Dále se měl žalovaný dopustit porušení mezinárodních závazků ČR, a to konkrétně zásady non-refoulement, když nezkoumal, zda by vyhoštění žalobce do Moldavska nebylo v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a článkem 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Za nesprávné považoval žalobce i právní posouzení „ekonomických důvodů“ ze strany žalovaného, který zjednodušeně uzavřel, že žalobce žádá o azyl jen z ekonomických důvodů. Přitom ekonomická nouze může být důsledkem diskriminace nebo nedostupnosti základních životních podmínek. Dále pokračoval žalobce tím, že v Moldavsku je velmi špatná sociální a ekonomická situace, korupce a časté zneužívání moci. Životní podmínky jsou velmi těžké, práce je málo a lidé bez kontaktů nemají žádnou šanci se uživit. Žalobce sám měl mít problémy s místními úřady a policií, tito zneužívají pravomoci, vybírají úplatky a jednají s lidmi nespravedlivě. V souvislosti s tím vyjádřil žalobce obavu, že pokud bude vrácen, bude vystaven špatnému zacházení, zadržení nebo násilí, v ČR se snaží žít slušně, má tu známé a chce pracovat. Nikomu neublížil a nechce mít problémy. Z výše uvedených důvodů poté žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 11. 12. 2025 vyjádřil žalovaný svůj nesouhlas s žalobou, neboť při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Dále žalovaný uvedl, že žalobce při otázce, z jakých důvodů žádá o mezinárodní ochranu v ČR, sdělil: *„V Moldavsku je těžké najít práci a pokud se ji podaří najít, tak je velice špatně placená. Já žiji sám s matkou, která nepracuje a já ji materiálně zabezpečuji. Z každé výplaty, kterou jsem zde na fuškách dostal, jsem část mamince odesílal. V ČR se mi líbí, chtěl bych zde založit rodinu a legálně žít, chtěl bych si najít trvalé zaměstnání, platit všechny daně a zdravotní pojištění.“* Z citovaného dospěl poté žalovaný k závěru, že hlavním motivem žalobce jsou pouze ekonomické důvody, kdy neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný také zdůraznil, že azyl je zcela výjimečným institutem, jehož účelem rozhodně není řešení situace osob, které jsou zasaženy nepříznivou ekonomickou situací ve své zemi nebo kterým se nedaří nalézt si ve své vlasti zaměstnání. Žalovaný také poznamenal, že žalobce je zdravý muž, nejedná se o osobu v pokročilém věku či strádající závažným onemocněním, nedoložil, že by jeho pracovní způsobilost byla jakýmkoliv způsobem omezena. V případě, že by měl zájem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pracovat na území ČR, měl postupovat dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, jehož prostřednictvím si může zajistit na území ČR legální pobyt a následně i povolení k výdělečné činnosti. Na základě provedeného správního řízení dospěl žalovaný k závěru, že žalobce využívá své žádosti o mezinárodní ochranu k legalizaci pobytu. Žalovaný také upozornil na to, že žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve, když přicestoval na území ČR v dubnu 2022, ale žádost o mezinárodní ochranu podal až dne 10. 9. 2025 (tj. po 39 měsících). Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu zjistil soud následující. Dne 10. 9. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, dne 16. 9. 2025 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a mimo jiné sdělil, že nebyl členem politické strany ani nevyvíjel žádnou politickou činnost. Je svobodný, bezdětný a posledním místem jeho bydliště byla obec F., okres C., M. Nepamatuje si přesně, kdy do ČR přicestoval, ale domnívá se, že to bylo v dubnu 2022. Cestoval linkovým autobusem z Kišiněva do Prahy, nikdy neměl uděleno vízum, má dobrý zdravotní stav, nemá žádná omezení ani zvláštní potřeby. Nebylo proti němu nikdy vedeno trestní stíhání. O mezinárodní ochranu žádá poprvé a ke svým důvodům sdělil, že je v Moldavsku těžké si nalézt zaměstnání nebo je práce málo placená. Žije sám se svou matkou, kterou materiálně zabezpečuje. Z každé výplaty, kterou zde na fuškách dostal, jí část odesílal. V ČR se mu líbí, chce zde založit rodinu a legálně žít. Chtěl by si také nalézt stále zaměstnání, platit daně a zdravotní pojištění. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 25. 9. 2025. V průběhu pohovoru uvedl, že ve vlasti nakládal a vykládal vagóny, později si našel zaměstnání v Kišiněvě v továrně. V Moldavsku byl naposledy v roce 2022, poté zemi opustil, neboť si chtěl vydělat více peněz, aby mohl pomáhat své matce. Odcestoval na základě biometrického cestovního dokladu a neměl potíže ani při odjezdu z vlasti, ani při hraniční kontrole. Ve vlasti neměl potíže z důvodu své rasy, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině nebo politickému přesvědčení. Neměl problémy ani se státními orgány, úřady, soudy nebo s policií. Do ČR přicestoval na základě dobrých referencí od svých krajanů a pracoval zde ve stavebnictví nebo opravoval byty. V případě návratu do vlasti se obává, že si nenajde zaměstnání. Doplnil, že v Moldavsku je možné se obrátit na pracovní úřad, ale čeká se na práci 5 a více měsíců, tato je současně málo placená. Průměrný plat v Moldavsku dosahuje okolo 500 euro. Ve vlasti si hledal zaměstnání, které by odpovídalo jeho kvalifikaci, jelikož studoval programování. Takovou práci však nenašel, neboť požadovali delší praxi. V ČR chtěl požádat o nějakou formu legalizace pobytu, byl ale zadržen policií. Správní vyhoštění obdržel již v prosinci 2024. Upřesnil, že z Moldavska odcestoval z ekonomických důvodů a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

o udělení mezinárodní ochrany žádá kvůli legalizaci pobytu na území. Jeho hlavním cílem je zde legálně žít a založit rodinu.

8. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*“
9. Podle § 16 odst. 3 věta první zákona o azylu „*Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.*“
10. Soud má za to, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci dle § 3 správního řádu. Za tímto účelem provedl se žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny skutečnosti týkající se okolností jeho odchodu z vlasti, jeho života v zemi původu i v ČR a důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž shromáždil informace o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Moldavské republice. Konkrétně vycházel z Informace OAMP: Moldavsko – Základní přehled o zemi ze dne 7. 5. 2025, Informace OAMP: Moldavsko - Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 7. 1. 2025 a Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM): Přehled údajů o zemi za rok 2024 ze dne 6. 8. 2025. Na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že důvodem, proč žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, byla snaha o legalizaci dalšího pobytu na území ČR. Na str. 2-3 napadeného rozhodnutí pak žalovaný konstatoval, že: „*ze své vlasti odešel a o mezinárodní ochranu v ČR žádá proto, že v Moldavské republice není dostatek pracovních příležitostí nebo je zaměstnání málo placené. Jmenovaný odcestoval do ČR, aby si vydělal více peněz a mohl tak zaopatřit svoji matku. K ekonomické situaci jmenovaného správní orgán konstatuje, že má žadatel možnost si nalézt zaměstnání na území Moldavské republiky. Jak sám jmenovaný sdělil, nebyl ve vlasti již od roku 2022. Z Informace OAMP ze dne 07.01.2025 je zřejmé, že na území Moldavská funguje několik státních agentur, které nabízí pomoc při hledání zaměstnání. Jedná se například o Středisko pro kariérní poradenství v Kišiněvě nebo místní pobočky Agentury pro zaměstnanost. Jmenovaný má tedy možnost využít služeb těchto státních institucí a nalézt vhodnou práci, na základě které bude žít sebe i svoji matku. Informace IOM ze dne 06.08.2025 také uvádí, že Národní úřad práce poskytuje podporu při hledání zaměstnání a někteří registrovaní uchazeči mohou mít nárok na pobírání podpory v nezaměstnanosti. V zemi dále fungují burzy práce, které uchazečům nabízí služby ve formě poradenství, včetně informací o možnostech zvyšování kvalifikace v rámci pracovního trhu. Jiné důvody odchodu z vlasti a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žadatel nesdělil a neuvedl ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu tam hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žadatelem uváděnou pohnutku vedoucí ke vstupu do řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, (...). Žadatel o udělení mezinárodní ochrany rovněž neuvedl v průběhu správního řízení ani žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu zákona o azylu (...). Informace OAMP ze dne 07.05.2025 uvádí, že se Moldavská republika neúčastnila žádného vnitřního ani mezinárodního ozbrojeného konfliktu. Současně i bezpečnostní situace v zemi v souvislosti s válkou na Ukrajině zůstává stabilní. Rovněž napětí mezi územím, které je kontrolované centrální vládou, a separatistickým regionem Podněstří, zůstává stabilní. (...)*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

11. S posouzením věci tak, jak jej učinil žalovaný, se soud plně ztotožňuje. Žalobce v průběhu správního řízení nevyjádřil žádné obavy plynoucí ze situace ve vlasti, nesdělil žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. V té souvislosti soud odkazuje na důvody žádosti o azyl, jež žalobce uvedl v žalobě, viz výše. Důvody, proč žalobce opustil vlast, byly pouze ekonomické, o udělení mezinárodní ochrany požádal, neboť tím sledoval pouze zájem na legalizaci svého pobytu na území ČR, aby zde mohl i nadále pracovat. Z pohovoru k žádosti ze dne 25. 9. 2025 jasně a neomylně plyne žalobcem sledovaný cíl jeho žádosti, a to legalizace pobytu za účelem zlepšení ekonomické situace, a tudíž pouze ekonomické důvody jejího podání. Současně žalobce potvrdil možnost získání příležitosti práce i v zemi původu, pouze s její úrovní nebyl spokojen. Rovněž potvrdil státem poskytovanou podporu a zájem na řešení otázky nalezení práce v zemi původu. V této souvislosti lze odkázat na usnesení NSS ze dne 11. 3. 2020 č. j. 4 Azs 415/2019-24, ve kterém kasační soud shledal: „V případě námitky týkající se nesprávné aplikace § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2003, č. j. 7 Azs 32/2003 - 60. V tomto rozsudku kasační soud aproboval zamítnutí žádosti § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v případě žadatele, který „opakovaně uvedl, že měl ekonomické problémy, proto chtěl do ČR, aby si zde našel práci. Dále výslovně zdůraznil, že udělení pokuty za nenastoupení vojenské služby nepovažuje narozdíl od špatné ekonomické situace v zemi původu a nemožnosti získat zaměstnání za důvod žádosti o azyl. Ze shora uvedeného je patrné, že hlavním a prakticky jediným relevantním důvodem, pro který stěžovatel žádal o azyl, jsou ekonomické důvody. Tento nikdy neuvedl, že by v zemi svého původu byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, jak stanoví zákon o azylu v ust. § 12, pokud jde o důvody udělení azylu. Stěžovatelův odkaz na zavádějící a účelově kladené otázky v průběhu pohovoru před správním orgánem proto soud shledává jako nedůvodné a účelové.“ Tyto závěry lze bezezbytku aplikovat také na nyní posuzovaný případ. Stěžovatel totiž v řízení před žalovaným uvedl pouze to, že podal žádost o mezinárodní ochranu proto, že byla zamítnuta jeho žádost o udělení pracovního víza.“
12. K povaze mezinárodní ochrany zdejší soud také připomíná rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2019, č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém se uvádí: „Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“ Je třeba poznamenat, že k legalizaci pobytu na území ČR slouží primárně instituty dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, nikoli ty upravené zákonem o azylu.
13. Nová tvrzení žalobce o obavě z policie a místních úřadů, kteří zneužívají své pravomoci a vybírají úplatky, neshledal soud důvodná a věrohodná. Jednak soud zdůrazňuje, že poprvé se tato tvrzení objevila nyní v žalobě, kdy veškerá předchozí tvrzení žalobce tímto směrem nic nenaznačovala a současně uváděla pouze ekonomické důvody. Ba dokonce žalobce v průběhu řízení takové obavy popřel a vyloučil. Žalobce rovněž svá tvrzení jakkoliv nerozvedl a neindividualizoval, tudíž zůstala pouze v obecné rovině a bez jakékoliv podpory v důkazních prostředcích. Současně žalovaný ve svém rozhodnutí i takové skutečnosti vyloučil, a to i na základě zjištěného stavu věci. Rovněž žalobce nevyklíčil, z čeho konkrétně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

na zneužívání pravomoci vybírání úplatků policií a místními úřady dovozuje, ačkoliv je to právě on, kdo nese v tomto směru břemeno tvrzení a důkazní.

14. Podle čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv „*Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*“
15. Co se týče žalobcem domáhaného posouzení jeho žádosti ve vztahu k čl. 3 Úmluvy, soud konstatuje, že z takto žalobcem formulovaného tvrzení není schopen určit, v čem měl žalovaný ve vztahu k čl. 3 Úmluvy pochybit. Dále soud uvádí, že žalobce mimo zmínky čl. 3 Úmluvy neuvedl žádnou újmu, která by mu ve vztahu s čl. 3 Úmluvy a rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany měla vzniknout, a kterou žalovaný nevzal při rozhodování o žádosti žalobce v potaz. Jelikož žalobce tuto argumentaci poprvé uvedl až nyní v projednávané žalobě, nemohl na ni žalovaný reagovat, neboť v tomto směru z řízení před žalovaným nic nevyplývalo. Jelikož žalobce ani nyní neuvedl žádný konkrétní důvod, z něhož dovozuje rozpor čl. 3 Úmluvy s napadeným rozhodnutím, nemá soud z čeho vycházet. V takovém případě soud pouze obecně posoudil, zda nemůže dojít k tvrzenému rozporu v obecné rovině, přičemž dospěl ke stejnému názoru jako žalovaný, a to že žádný rozpor nespatřuje. Ve stručnosti k tomu soud dále uvádí, že žalobce vyloučil jakékoliv předchozí problémy v zemi původu. Jediné jeho obavy z návratu spočívaly v obavě nalezení práce a výše jeho výdělku. Více z tvrzení žalobce uvedeného v rámci správního řízení i řízení před soudem nelze zhodnotit. Nelze ani opomenout, že v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je to právě žalobce, kdo má povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti. Pakliže tak žalobce neučinil, nebyl žalovaný povinen za něj domýšlet a zjišťovat azylově relevantní důvody. Soud tudíž neshledal tvrzení žalobce v této části žaloby způsobitelnými zpochybnit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.
16. Podle čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků „*Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Zákaz vyhoštění a navracení (refoulement).*“
17. Soud neshledal důvodnou ani argumentaci žalobce, jíž tvrdil rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. V tomto směru soud konstatuje, že žalobce neuvedl v průběhu řízení žádné skutečnosti nebo okolnosti, které by zavadaly důvod pro to, aby se žalovaný či následně soud mohl domnívat, že žalobce by v případě návratu do země původu byl ohrožen na životě či osobní svobodě na základě jím tvrzených důvodů. Současně v tomto směru soud podotýká, že negativním rozhodnutím o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedochází k přímému následku vycestování žalobce do země původu, k tomu může dojít až posléze na základě jiného rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců. Současně v případě žalobce bylo již vydáno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, kde nedílnou součástí takového rozhodnutí bylo i posouzení právě zmíněného principu *non refoulement*. Jelikož rozhodnutí o uložení správního vyhoštění nabylo právní moci, došel rozhodující správní orgán k závěru, že takové překážky v případě žalobce neexistují. Toto rozhodnutí je i žalovaný a nyní soud povinen respektovat.
18. Současně soud podotýká, že na žádnou z nově v žalobě tvrzených skutečností nelze aplikovat ustanovení § 32 odst. 9 zákona o azylu.
19. Soud neshledal důvod k provedení žalobcem navržených důkazů, neboť takový postup shledal nadbytečným a nevhodným. Na základě správního spisu došel soud k závěru, že

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

disponuje dostatkem důkazních prostředků pro vydání rozhodnutí na základě dostatečně zjištěného stavu věci, stejně jako tomu bylo i v případě žalovaného.

20. Soud uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl pouze ekonomické důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. února 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.